



Ontmoeting met de Vlaamse Sportwereld Uitreiking van de Vlaamse Sportprijzen 2011

Op de jaarlijkse Ontmoeting met de Vlaamse Sportwereld werden op maandag 19 december 2011 in het Kaaitheater te Brussel de Vlaamse Sportprijzen 2011 uitgereikt door Vlaams minister van Sport Philippe Muyters.

Het **Vlaams Sportjuweel** wordt toegekend aan een Vlaams atleet die in de loop van het jaar een opmerkelijke prestatie heeft geleverd of een uitzonderlijke sportieve loopbaan heeft afgesloten.

De **Vlaamse Prijs voor Sportverdienste** wordt aan een persoon of aan een organisatie toegekend die zich op een bijzondere wijze voor de sport in Vlaanderen heeft ingezet, bijvoorbeeld door de promotie van de sportbeoefening bij een breed publiek of bij een specifieke doelgroep, door een markante sportieve bijdrage in de media, door bewustmaking rond sportethiek, door beleidsgericht sportwetenschappelijk onderzoek, en andere.

De Vlaamse Sportprijzen kunnen slechts éénmaal door een atleet of een organisatie worden behaald.

Motivering van de Jury Vlaamse Sportprijzen 2011

Vlaams Sportjuweel 2011 EVI VAN ACKER

2012 is een olympisch jaar en dat is goed nieuws voor Vlaamse atleten die niet tegen een bal stampen of met hun fiets (door de modder) rijden. Het betekent dat de aandacht van de media af en toe verplaatst zal worden naar sporttakken die door de band genomen op weinig belangstelling kunnen rekenen. Naar sporttakken waarvan de noodzakelijke technische vaardigheid, de trainingsarbeid en de fysieke vereisten bijna steevast worden onderschat ook.

Zeilen is zo'n sport. Ook al was de ondertussen wereldberoemde Jacques Rogge er een adept van, toch schrok Vlaanderen pas wakker toen Sebastien Godefroid in 1996 op de Olympische Spelen in Atlanta een zilveren medaille veroverde. Door de grote (olympische) concurrentie op het einde van de jaren negentig kreeg 'de Sebbe' nooit het Vlaams Sportjuweel, daarom is de jury blij dat de trofee dit jaar wel kan worden uitgereikt aan een zeilster, met name aan Evi Van Acker.

De 26-jarige Oost-Vlaamse heeft een fantastisch jaar achter de rug waarin ze op internationale regatta's bijna nooit buiten de top drie eindigde, in Helsinki voor de derde maal in haar carrière Europees kampioene werd en in het Australische Fremantle zopas 2011 afsloot met een zilveren medaille op het wereldkampioenschap.

Tijd dus om de puntjes even op de i te plaatsen. Zoals badminton gezellig op het strand tegen een pluimpje slaan kan zijn en boogschieten jolig vakantievertier in all-in-clubs, kan zeilen rustig rondobberen zijn op een romantisch meer waarbij af en toe eens aan een

touw wordt getrokken en nadien op het onvermijdelijk exotische strand een al even exotische cocktail wordt gedronken.

Op topniveau zien zulke sporten er echter wel enigszins anders uit. Zeilen is eerst en vooral een enorm tijdrovende sport. Bij trainingen vier uur per dag op het water doorbrengen is normaal, tijdens wedstrijddagen kan dat oplopen tot tien uur. Bovendien is de Laser Radial-klasse fysiek erg zwaar.

Omdat haar vorige klasse (Europe) na Athene 2004 van het olympisch programma verdween, schakelde Van Acker over naar de Laser Radial-klasse. “Je begint natuurlijk niet van nul, maar Laser Radial is zwaarder. Vooral als er veel wind staat, moet je echt wel sterker zijn”, zei Van Acker toen.

En dat wordt bevestigd door haar trainer. “De gemiddelde topzeiler moet conditioneel niet onderdoen voor een gemiddelde topwielrenner. Zeilers gebruiken uiteraard andere spiergroepen, maar ik ben ervan overtuigd dat een gemiddelde persoon het geen minuut volhoudt in een Laser Radial-boot. Alles begint te verzuren: de bovenbenen doen pijn, de rug, de armen, de schouders. Je hangt continu met je volle gewicht te bengelen met een klein stukje van je voeten als steun. Dat vreet energie. Er worden dan ook weinig feestjes gebouwd de avond na een wedstrijd. De zeilers zijn meestal gewoon te moe”, zegt Wil van Bladel, al jaren de trainer van Evi Van Acker.

Het duo Van Acker - van Bladel gelooft dat volgend jaar op de Spelen de ultieme droom gerealiseerd kan worden: een olympische medaille. In Peking 2008 legde Evi Van Acker zichzelf een beetje te veel druk op en strandde op een achtste plaats. Nog beter omringd en nog beter voorbereid moet het in Londen beter kunnen. De voortekenen zijn alvast gunstig: er zijn niet alleen de twee medailles, op het olympisch water in Weymouth pakte ze zilver in de wereldbeker en zilver in het olympisch test-event.

Trainer van Bladel geeft toe dat zijn poulain zowel technisch als tactisch veel talent heeft, maar ze is ook extreem gedisciplineerd en geconcentreerd. Ook naast het water overigens. Tussen de zeilbedrijven door behaalde Evi Van Acker aan de universiteit van Amsterdam een bachelor-diploma in de scheikunde en momenteel studeert ze bio-ingenieurswetenschappen aan de universiteit van Gent.

Voor haar Europees goud, haar wereldzilver en haar voorbeeldige profmentaliteit bekroont de jury Evi Van Acker met het Vlaams Sportjuweel 2011.

Vlaamse Prijs voor Sportverdienste 2011

VLABUS

Vlabus? Is dat... een regionale afdeling van... De Lijn? Buiten de sportwereld mag het Vlaams Bureau voor Sportbegeleiding dan relatief onbekend zijn, erbinen is het een begrip waarover met veel respect wordt gesproken.

De jaren zeventig en tachtig waren op tewerkstellingsgebied geen vrolijke tijden. Ook toen was er sprake van een economische crisis. Het was voor afgestudeerde sportleraars geen sinecure om een baan te vinden. Een beetje vreemd eigenlijk want net in diezelfde periode was er een duidelijke toename van het aantal sportbeoefenaars. Die groeiende sportbeoefening werd echter ofwel niet begeleid ofwel niet officieel/legaal begeleid.

Een oplossing - althans een gedeeltelijke - voor beide problemen was even eenvoudig als geniaal en heette Vlabus. De vzw werd in het leven geroepen in 1986 en slaagde er enerzijds in tegemoet te komen aan de nood van de sportsector aan gediplomeerde sportlesgevers en anderzijds om werkloze regenten en licentiaten lichamelijke opvoeding officieel tewerk te stellen. Het begrip win-win-situatie was allicht nog niet uitgevonden, maar dat was het wel.

Vlabus viert dit jaar dus zijn 25-jarig jubileum en vervult al die tijd met succes de taak van een soort van sport-interimkantoor, dat als werkgever fungeert voor mensen die sportlessen geven. In de vijf provinciale afdelingen worden vraag en aanbod op mekaar afgestemd en de noodzakelijke administratieve toestanden in goede banen geleid.

Vlabus heeft een stel vast aan het bureau verbonden lesgevers, maar doet ook een beroep op een heleboel losse medewerkers. In 2010 werden maar liefst 2.387 lesgevers ingeschakeld. Al die mensen gaven samen meer dan 150.000 uur les, dat wil dus zeggen: 20.000 'dagtaken'.

Nu is het misschien een beetje oneerbiedig om de nadruk zo sterk op de kwantiteit te leggen, want Vlabus streeft in de eerste plaats kwaliteitsvolle begeleiding na. De gediplomeerde lesgevers zijn geen 'opzichters', maar kunnen hun klanten wel degelijk iets bijbrengen en op een professionele manier begeleiden.

Die klanten beperken zich overigens niet tot lokale overheden of zelfs sportclubs, ook scholen en sociaal-culturele verenigingen bijvoorbeeld kunnen zelfs voor één sportuurtje begeleiding zoeken bij Vlabus.

Omdat het Vlaams Bureau voor Sportbegeleiding al 25 jaar staat voor een kwaliteitsvolle bevordering van de tewerkstelling in de sportsector en daarbij steeds flexibeler weet in te spelen op de behoeften van het sportlandschap, besliste de jury de Vlaamse Prijs voor Sportverdienste 2011 toe te kennen aan dat Vlabus.